

Dr Matthew S. Harmon, Wykorzystanie Biblii w Biblii, sesja 4, studium przypadku, Izajasz 49 w Liście do Galatów 1.

Sponsorowane przez BiblicaleLearning.org przez Teda Hildebrandta

Przedstawiam dr Matthew S. Harmana i jego wykład z serii „Użycie Biblii w Biblii”. To sesja 4. Studium przypadku, Izajasz 49, List do Galatów 1.

Witamy na ostatniej sesji kursu „Użycie Biblii w Biblii”.

W tej ostatniej części przeprowadzimy studium przypadku. W szczególności przyjrzymy się, jak Izajasz 49 jest wykorzystany w pierwszym rozdziale Listu do Galatów. Przypomnę tylko, że treść tej sesji opiera się na tym, co znajdziecie w książce „Jak studiować Biblię w kontekście Biblii. Siedem hermeneutycznych wyborów dla Starego i Nowego Testamentu”.

To studium przypadku dotyczące Izajasza 49 w Liście do Galatów 1 jest częścią tego, co znajduje się w rozdziale tej książki. Jest ono o wiele bardziej szczegółowe, niż mogę omówić na naszej sesji. Zawiera również kolejne studium przypadku dotyczące zastosowania Księgi Kapłańskiej 19:18 i nakazu miłowania bliźniego jak siebie samego.

Zachęcam więc do zapoznania się z tym. No więc jesteśmy. Przeprowadzamy studium przypadku z Listu do Galatów 1, dotyczące wykorzystania Księgi Izajasza 49.

Przeprowadzimy Cię krok po kroku przez proces, jak to zrobić. Podkreślę, że to ma swoje poziomy, prawda? Istnieje coś w rodzaju dogłębnego, naukowego podejścia, gdzie podążasz każdym tropem, obracasz każdy kamień i rozważasz wszystkie możliwości. Ale nie chcę, żebyś się w tym pogubił, ponieważ myślę, że możesz to zrobić nawet na podstawowym poziomie, korzystając z dobrego angielskiego tłumaczenia Biblii i nadal odnieść ogromne korzyści z tego, co odkryjesz.

Oto cały proces. Zaczniemy od kroku pierwszego, czyli od zidentyfikowania aluzji. Czasami jest ona dość oczywista.

Czasami jest to bardziej subtelne i wymaga nieco więcej dociekań. I tutaj ponownie sugeruję, że pomocnym narzędziem jest niedawno opublikowana książka Connecting Scripture New Testament. Connecting Scripture New Testament jest wydawana przez wydawcę Christian Standard Bible.

A jeśli wrócisz do pierwszej sesji, zobaczysz niektóre z tych funkcji, ale narzędzie to świetnie identyfikuje wiele z tych aluzji. Możesz go więc użyć nawet do sprawdzenia swojej pracy, jeśli podejrzewasz, że masz tu na myśli aluzję, albo po prostu do pokazania aluzji, której istnienia nie do końca rozpoznałeś. To dobre i przydatne źródło, z którego warto skorzystać.

Dobrze, więc narzędzia do tworzenia odsyłaczy krzyżowych mogą nam w tym pomóc, a jednym z punktów wyjścia może być po prostu zaznaczenie nakładania się tekstu źródłowego i receptywnego. Oto nasz tekst Nowego Testamentu. Przyjrzymy się rozdziałowi

1 Listu do Galatów, a w wersetach od 15 do 17 Paweł pisze: „ To jest nasz tekst odbiorczy” . Będę twierdził, że ten tekst w Liście do Galatów 1 zawiera aluzję do rozdziału 49 Księgi Izajasza, wersetów od 1 do 6. Na slajdzie, który widzicie, starałem się pokazać wam punkty styczne między Izajaszem 49 a Galacjanami 1:15 i 16, używając różnych kolorów.

Zauważę na przykład, że obok Izajasza 49,1-6, w nawiasie, widnieje napis LXX AT [Tłumaczenie Autora]. Odnosi się to do Septuaginty, więc LXX oznacza Septuagintę. AT oznacza, że to moje własne tłumaczenie, więc odnosi się do tłumaczenia Autora.

Wskazuję więc, że to moje własne tłumaczenie greckiego tekstu Septuaginty, który tu widzicie, a Paweł, jak twierdzę, zapożycza sformułowania z Księgi Izajasza 49 w Septuagincie. Przyjrzyjmy się temu teraz. Przeczytałem już fragment z Listu do Galatów 1.

Oto Izajasz 49:1-6. Słuchajcie mnie. Wyspy, słuchajcie! Nakłońcie ucha, narody! Długo jeszcze będzie stał, mówi Pan, od łona matki mojej.

Widzimy więc, że ta fraza jest zaznaczona na czerwono, ponieważ pojawia się również w Liście do Galatów 1. Zawołał mnie po imieniu. Ten sam czasownik, „zawołał”, występuje również w Liście do Galatów. I uczynił moje usta ostrym sztyletem, i ukrył mnie pod osłoną swojej ręki.

Uczynił mnie jak wybrankę strzały, a w swoim kołczanie mnie ukrył. I rzekł do mnie: Ty jesteś moim sługą, Izraelu, i w tobie będę wsławiony. Lecz ja rzekłem: Na próżno się trudziłem i na próżno i na darmo oddałem swoją siłę.

Dlatego mój sąd należy do Pana, a mój trud do Boga mego. A teraz tak mówi Pan, który ukształtował mnie od urodzenia na swojego niewolnika, czyli sługę; można to przetłumaczyć jako: zgromadzić Jakuba i Izraela do siebie. Będę zgromadzony i uwielbiony przed Panem, a Bóg mój stanie się moją siłą.

I rzekł do mnie: „To wielka rzecz dla ciebie, że nazywasz się moim sługą, abyś mógł podźwignąć pokolenia Jakuba i odwrócić rozproszenie Izraela. Oto uczyniłem cię światłością narodów, czyli światłością pogan, abyś był zbawieniem aż po krańce ziemi”. Próbuję więc pokazać za pomocą tych kolorów, że te dwa teksty zawierają wspólne sformułowania.

Kiedy wcześniej analizowaliśmy to w kontekście poziomym i pionowym, jedną z rzeczy, o których mówiliśmy, było zwrócenie uwagi na otaczające wersety, akapity i rozdziały. Zauważycie tutaj, że Paweł w wersecie 16 odnosi się do Boga objawiającego mi swojego syna. A jeśli czytacie większość angielskich tłumaczeń, zauważycie, że zazwyczaj mówią one coś w rodzaju „objawił mi swojego syna”.

Ale powodem, dla którego tłumaczę to jako „we mnie”, jest to, że greckie wyrażenie „tam” jest bardziej naturalnie rozumiane jako „we mnie” niż „do mnie”. Istnieje wiele sposobów użycia tego wyrażenia, aby coś komuś objawić, ale sposób, w jaki Paweł to tutaj ujął, nie należy do tych powszechnych. Wydaje się więc, że Paweł mówi, iż zamysłem Boga było objawienie swojego syna w Pawle.

Innymi słowy, w jego życiu, w jego posłudze, w sferze życia Pawła, to właśnie w tym kontekście Bóg miał objawić swojego syna. Myślę, że celowo nawiązuje to do słów z Księgi

Izajasza 49, werseku 3, gdzie Bóg mówi do sługi: „W tobie będę uwielbiony”. Możesz teraz pomyśleć: „No dobrze, to dość cienka nić”.

Chodzi mi o to, że przyimek tłumaczony jako „in” jest dość powszechny, ale myślę, że coś tu jest na rzeczy, ponieważ jeśli zajrzycie później do Listu do Galatów, rozdział 1, werset 24, gdzie Paweł mówi o tym, jak jego reputacja zaczęła się rozprzestrzeniać po tym, jak głosił ewangelię, kończy ten fragment stwierdzeniem, że kościoły w Judei wychwalają Boga we mnie. Z drugiej strony, niektóre z tych tłumaczeń oddają to po prostu jako „wychwalają Boga z mojego powodu”. I to ma sens w języku angielskim, ale nie na to moim zdaniem kładzie nacisk grecki tekst źródłowy.

Ponieważ celowo używa tego sformułowania, aby pomóc ci zrozumieć, że jeśli zamysłem Boga było objawienie swojego syna w Pawle, to teraz w wersecie 24 mówi, że kościoły w Judei oddały chwałę Bogu we mnie. Myślę więc, że to celowe użycie tego języka, które wynika z tego wyrażenia tutaj w Księdze Izajasza 49, wersecie 3. Chodzi więc o to, że Paweł mówi, że kontekstem objawienia syna przez Boga jest jego życie i służba. Do tego zmierza.

Czerpie ten język z Księgi Izajasza 49. Teraz istnieją pewne dodatkowe odpowiedniki w szerszym kontekście. Na przykład w rozdziale 1, wersecie 10, Paweł pisze: Czy teraz szukam uznania u ludzi, czy u Boga, czy też staram się przypodobać ludziom? Gdybym nadal starał się przypodobać ludziom, nie byłbym sługą Chrystusa.

To jest grecki termin „doulos”, który można przetłumaczyć na wiele różnych sposobów. Może odnosić się do niewolnika lub sługi, ale oto, co jest szczególnie uderzające w tym słowie. Spójrzcie na Księgę Izajasza 49, werset 3, gdzie czytamy: „Powiedział do mnie, to Jahwe mówi do sługi: jesteś moim sługą”.

W Septuagincie, w greckim tłumaczeniu hebrajskiego Starego Testamentu, jest to ten sam termin, doulos, który znajdujemy tutaj w Galatów 1.10. Co jest w tym wyjątkowe, to to, że zazwyczaj w całej Księdze Izajasza, gdy mowa jest o służbie, używane jest inne greckie słowo, pipe, które również może oznaczać sługę, i w rzeczywistości, jeśli spojrzysz gdzie indziej w Księdze Izajasza, jak na przykład w Izajaszu 53, mówi się o służbie. Septuaginta używa słowa pipe zamiast doulos. Właściwie jest to jedyne miejsce w Księdze Izajasza, gdzie doulos jest użyte w odniesieniu do sługi, więc myślę, że kiedy Paweł przedstawia się jako sługa Chrystusa w wersecie 10, antycypuje to, o czym będzie mówił później w rozdziale 1, wersetach 15-16.

Istnieją zatem dodatkowe echa tego tekstu w innych miejscach Listu do Galatów. Oto kolejny przykład, a właściwie dwa. Dwukrotnie w tym liście Paweł mówi o biegu lub trudzie na próżno, a co uderzające, sługa w Księdze Izajasza 49:4 mówi: Na próżno się trudziłem.

Oddałem swoją siłę na próżno i na nic. Więc znowu, samo w sobie, gdyby to wydarzyło się w próżni, można by powiedzieć: cóż, nie wiem, czy to naprawdę jest połączenie? Ale kiedy jest częścią kilku innych połączeń z tym samym tekstem, buduje to szerszy argument za tym, że Izajasz 49 wydaje się być w umyśle Pawła, gdy mówi o tym, co mówi do Galatów. W innych punktach połączeń tutaj, można zauważyć na zielono tutaj w rozdziale 2, wersecie 2, gdzie Paweł mówi o głoszeniu ewangelii wśród pogan, sługa mówi o tym w 49:6, że jest światłością narodów, i znowu, ten termin, narody lub poganie, to ten sam termin w języku

greckim, a tłumacz musi podjąć decyzję, czy lepiej rozumieć to w tym kontekście jako narody lub poganie, ale to ten sam podstawowy grecki termin.

Mam nadzieję, że to wystarczy, by zrozumieć, że istnieją dobre powody, by wnioskować, że Paweł nawiązuje do Księgi Izajasza 49. To skłania nas do refleksji, okej, musimy wrócić i przyjrzeć się Księdze Izajasza 49. Zatem krok 2, czyli krok 1, polegał na zidentyfikowaniu aluzji, a krok 2 na przestudiowaniu tekstu źródłowego.

Chcemy więc sprawdzić: czy w tekście źródłowym występują jakieś warianty tekstowe? Innymi słowy, w Księdze Izajasza 49, czy są jakieś miejsca, w których toczy się debata na temat dokładnego oryginalnego brzmienia tekstu hebrajskiego lub tekstu Septuaginty, czy też istnieją znaczące różnice między tłumaczeniem Septuaginty a tekstem hebrajskim? W tym konkretnym przypadku nie ma tu żadnych kwestii, którymi należałoby się przejmować. Możemy więc przejść do kontekstu, zarówno poziomego, jak i pionowego. Musimy zbadać i podsumować wnioski z obu kontekstów, horyzontalnym i wertykalnym, a następnie przyjrzymy się recepcji.

Innymi słowy, czy istnieją inne teksty, które wykorzystują tekst źródłowy? Przeanalizujmy to dla Izajasza 49. Jak wspomniałem, nie ma żadnych wariantów tekstowych, które wpływałyby na aluzję w Izajaszu 49, więc na szczęście nie musimy zagłębiać się w szczegóły, aby się tym zająć. Dodam na marginesie, że nawet jeśli nie masz doświadczenia w językach oryginalnych, aby zrobić to samodzielnie, możesz znaleźć dobrą pomoc w notatkach Net Bible.

Jeśli zajrzysz do Net Bible, być może znajdziesz je nawet online: zawierają obszerne notatki, często dotyczące konkretnych kwestii tekstowych, które mogą dać ci przynajmniej ogólne pojęcie, nawet czytelnikowi Biblii anglojęzycznej, o tym, co się tam dzieje pod względem potencjalnych wariantów tekstowych. Ale tutaj nie ma o czym mówić. A co z kontekstami horyzontalnymi? Cóż, kontekst horyzontalny, tylko w Księdze Izajasza, można podsumować, przynajmniej w moim odczuciu, w ten sposób.

Bóg powołuje sługę w Księdze Izajasza 49, aby był posłuszny tam, gdzie Izrael, sługa, zawiódł. Skąd więc to rozumiem? Cóż, czytaliśmy już Księgę Izajasza 49, wersety 1-6, ale wersety 1-6 brzmią bardzo podobnie do tego, co znajdujemy w Księdze Izajasza 49. Oto więc Księga Izajasza 42, zaczynająca się od wersetu 1. Oto mój sługa, którego podtrzymuję, mój wybrany, w którym upodobała sobie moja dusza.

Złożyłem na Niego mego ducha. On przyniesie sprawiedliwość narodom. Nie będzie wołał głośno, nie podniesie głosu i nie da się go usłyszeć na ulicy.

Trzciny nadłamaney nie złamie, a knota tłącego się nie zgasi. On wiernie przyniesie sprawiedliwość. Nie zniechęci się ani nie zniechęci, dopóki nie ustanowi sprawiedliwości na ziemi, a wyspy będą czekać na Jego prawo.

Tak mówi Bóg, Pan, który stworzył niebiosy i je rozpostarł, który rozpostarł ziemię i jej plony, który daje ludziom na niej dech w piersiach i ducha tym, którzy po niej chodzą. Ja jestem Pan, powołałem cię w sprawiedliwości.

Wezmę cię za rękę i będę cię strzegł. Uczynię cię przymierzem dla ludu, światłością dla narodów. Czytasz to, a zwłaszcza twój nowotestamentowy umysł, możesz mieć ochotę powiedzieć: „Och, to odnosi się do Mesjasza”.

I możesz być jeszcze bardziej zachęcony do myślenia w ten sposób, ponieważ w Ewangelii Mateusza cytowany jest ten fragment z Księgi Izajasza, który mówi, że wypełnił się w Jezusie. Myślisz więc: „OK, to odnosi się do Mesjasza”. Ale potem czytasz dalej, w rozdziale 42 Księgi Izajasza, i natrafiasz na to.

Izajasz 42, wersety 18 i 19. Słuchajcie, głusi, i patrzcie, ślepi, abyście widzieli. Kto jest ślepy, jeśli nie mój sługa? Albo głuchy, jak mój posłaniec, którego posyłam? Kto jest ślepy, jak mój poświęcony? Albo ślepy, jak sługa Pański? Wy, o nie.

Nie sądzę, żeby to był Jezus. O co tu chodzi? Zasugerowałbym, że w kontekście Księgi Izajasza, rozdział 42, opis sługi jest opisem tego, czym miał być Izrael jako naród. Że właśnie tym miał być Izrael jako naród.

Ale jeśli pytasz: „Czekaj, to dlaczego Mateusz mówi, że to się spełniło lub wskazuje na Jezusa?”. Powiedziałbym, że twierdzi to na podstawie typologicznego związku między Izraelem jako synem Bożym lub sługą Bożym a Jezusem jako ostatecznym sługą. Musimy to więc rozróżnić i powiedzieć: „Słuchajcie, to nie jest tak, że Mateusz się myli. Po prostu patrzy na ten tekst z innej perspektywy”.

I nie myli się, dokonując tej identyfikacji. Ale to, co tu pokazuję, to próba powiedzenia, spójrzcie, w kontekście Księgi Izajasza, Izajasz 42, powiedziałbym, że mówi, iż Izrael miał być tym, kim poniósł porażkę. I tak pozostałe rozdziały nadal podkreślają, jak Izrael zawiódł jako sługa Jahwe, aż do Izajasza 49.

A potem Izajasz 49 podejmuje część tego samego języka, który ma opisywać Izrael, i mówi, że dotyczy to tego pojedynczego sługi, który przyjdzie później. Jest w tym wiele do rozszyfrowania i, szczerze mówiąc, są uczeni, którzy nie zgodziliby się z moją interpretacją Izajasza, ale nie jestem odosobniony w tym stwierdzeniu. Chodzi mi o to, że niekoniecznie musisz się z tym zgadzać, ale myślę, że to tworzy pewien horyzontalny kontekst, który przedstawia przepływ w Księdze Izajasza: Izrael jest sługą Boga, który zawiódł.

Bóg zatem powołuje pojedynczego sługę, który będzie posłuszny tam, gdzie Izrael zawiódł, i ostatecznie dokona tego poprzez swoje cierpienie, a ostatecznie poprzez swoje usprawiedliwienie, o czym wspomina Księga Izajasza 50, a następnie Izajasz 52 i 53. To właśnie, moim zdaniem, jest kontekst horyzontalny. A co z kontekstem wertykalnym? Koncepcyjnie, powiedziałbym, że kontekst wertykalny wskazuje nam ten kierunek: jest to część schematu, w którym Bóg powołuje szereg pojedynczych sług o królewskich, kapłańskich i proroczych rolach, aby stworzyć lud sług.

Widzicie więc to u, powiedziałbym, Adama, Mojżesza, Jozuego, Dawida i oczywiście ostatecznie u samego Jezusa. I to jest część tego ciągłego wzorca, który wskazuje nam ten kierunek. Jednym z dowodów na to jest to, że w Księdze Izajasza 40 do 53 termin „sługa” zawsze występuje w liczbie pojedynczej, nawet jeśli odnosi się do narodu izraelskiego, zbiorowości ludzi, aż do Księgi Izajasza 54, gdzie indywidualny sługa dokonuje odkupienia ludu Bożego.

A następnie w Księdze Izajasza 54 pojawia się werset o tym, że jest to dziedzictwo sług Pańskich. Pierwsze użycie liczby mnogiej i wyłaniający się z tego obraz to, że dzieło pojedynczego sługi stworzyło teraz lud sług. Na koniec chcielibyśmy zapytać, czy jest jakieś inne miejsce, gdzie ten język został zapożyczony? Jedną z możliwości jest Księga Jeremiasza, rozdział 1, werset 5. W rzeczywistości niektórzy uważają, że Paweł nawiązuje do Księgi Jeremiasza 1,5, kiedy mówi o tym, że Bóg go wskrzesił lub powołał z łona matki.

I z pewnością nie zaprzeczę, że występuje tam podobny język. Myślę po prostu, że inne dodatkowe aluzje i nawiązania w kontekście Listu do Galatów 1, sięgające aż do Izajasza 49, tworzą silniejsze powiązanie. I z pewnością jest możliwe, że Jeremiasz nawiązuje tutaj do języka Izajasza.

Nie można tego powiedzieć z całą pewnością, ale jest to z pewnością możliwe. W Nowym Testamencie mamy bardzo wyraźne użycie Księgi Izajasza 49 i ważny kluczowy punkt w Dziejach Apostolskich 13. Znajdujemy to w Dziejach Apostolskich 13, wersetach 46-48.

Paweł i Barnaba śmiało przemówili, mówiąc: Trzeba było najpierw wam głosić Słowo Boże. Skoro odrzuciliście je i uznaliście się za niegodnych życia wiecznego, oto zwracamy się do pogan. Tak bowiem nakazał nam Pan, mówiąc: Uczyniłem cię światłością dla pogan, abys niósł zbawienie aż po krańce ziemi.

To jest Izajasz 49,6. A gdy poganie to usłyszeli, zaczęli się radować i wielbić Słowo Pańskie. I wszyscy, którzy byli przeznaczeni do życia wiecznego, uwierzyli. Szczególnie ważne w tym kontekście jest to, że Paweł używa tego tekstu, aby wyjaśnić i uzasadnić swoją misję.

To jest jego cel. To jest to, do czego powołał go Bóg. I czyż nie to właśnie widzimy w Liście do Galatów 1, kiedy Paweł mówi o przemieniającej mocy Boga w jego życiu i Jego posłannictwie? Wraca do Izajasza 49.

Istnieje więc precedens, w którym Paweł wyjaśniał znaczenie swojej posługi przez pryzmat Księgi Izajasza 49. Nie powinniśmy się więc dziwić, że widzimy to również tutaj, w Liście do Galatów 1. Dobrze, to są pierwsze dwa kroki. Zidentyfikuj iluzję, przestudiuj tekst źródłowy.

Teraz musimy przestudiować tekst źródłowy. Innymi słowy, List do Galatów 1. Przejdziemy zasadniczo przez ten sam proces. Tekst, identyfikacja wariantów.

Przyjrzymy się kontekstowi, poziomemu i pionowemu. Na szczęście, po raz kolejny, jeśli chodzi o tekst, nie ma żadnych istotnych różnic, które mogłyby wpłynąć na iluzję. W Liście do Galatów 1:15 i 16 występują pewne różnice w tekście, ale nie wpływają one na obecność iluzji.

Możemy więc na razie pominąć te kwestie. A co z kontekstem horyzontalnym? Cóż, jeśli chodzi o argumentację towarzyszącą, widzimy tu, że jest to element obrony przez Pawła jego apostołskiego autorytetu i relacji z przywódcami Kościoła w Jerozolimie. Wspomnieliśmy już, że w kontekście towarzyszącym pojawiają się dodatkowe echa i aluzje do Izajasza 49.

Ważne jest więc, abyśmy o tym pamiętali. Na koniec, kontekst wertykalny. Czy w tym kontekście są jakieś inne aluzje? W Liście do Galatów 2:2 może być potencjalne nawiązanie

do Księgi Habakuka 2:3. Zwróciliśmy już uwagę na aluzję do Księgi Izajasza 49:3 w Liście do Galatów 1:24, ale oto naprawdę ważna aluzja.

W Liście do Galatów 2:20 jeszcze tego nie podkreśliliśmy. W tym wersecie Paweł pisze: „Z Chrystusem zostałem ukrzyżowany. Już nie ja żyję, ale żyje we mnie Chrystus”. Znów to sformułowanie, prawda? Widzieliśmy, że zamysłem Boga było objawienie we mnie swojego Syna, a teraz Paweł mówi: „Chrystus, który we mnie żyje”.

Myślę więc, że to nawiązanie do Izajasza 49,3. A teraz żyję w ciele. Żyję w wierze w Syna Bożego, który mnie umiłował i wydał za mnie samego siebie. Zauważcie, że zaznaczyłem to na niebiesko, ponieważ twierdzę, że to nawiązanie do sformułowania zapożyczonego z Izajasza 53, gdzie sługa oddaje siebie za grzechy swojego ludu.

Bo pewnie to pytanie krążyło ci po głowie, prawda? Powiedzieliśmy, że Izajasz 49 mówi o słudze, który jest posłuszny tam, gdzie Izrael zawodzi. I myślisz sobie: cóż, to musi być Jezus. Ale słyszysz, jak mówię: Paweł patrzy na Izajasza 49 i mówi, że to antycypuje moją posługę.

Mam więc nadzieję, że to wywoła w waszym mózgu lekki dysonans i pomyślicie sobie: „Chwileczkę, jak to działa?”. Czyli w pewnym sensie Paweł, sługa z Księgi Izajasza 49, a Jezus jest sługą z Księgi Izajasza 53. Jak to się wszystko łączy? Myślę, że List do Galatów 2,20 jest kluczem do rozwiązania tego problemu. Bo to, co Paweł tu mówi, brzmi: „Chrystus żyje we mnie”.

Znaczenie tego jest takie, że Paweł jest w pewnym sensie sługą z Księgi Izajasza 49, ale tylko dlatego, że żyje w nim Chrystus. Bo Chrystus jest w istocie obiecany sługą, o którym mowa w Księdze Izajasza 49. A Chrystus żyje w Pawle, aby być światłem zbawienia dla narodów.

To jest punkt połączenia. Myślę więc, że Paweł sygnalizuje to, robiąc to tutaj w Liście do Galatów 2,20, łącząc aluzję do Izajasza 49,3 z aluzją do Izajasza 53 i zestawiając to dla nas. Dobrze, więc krok czwarty, już trochę się ujawniłem; wybiegłem w przyszłość, podekscytowałem się, ale krok czwarty, zidentyfikowanie egzegetycznego rezultatu.

Kiedy już to wszystko złożysz w całość, spróbuj zrozumieć, co tekst odbiorczy, w tym przypadku List do Galatów 2:20, robi z tekstem dawcy pod względem rezultatów egzegetycznych. Szukasz teologicznego rozwiązania, czegoś w rodzaju „no i co z tego?”. Co w tym takiego ważnego? I tutaj, w naszej książce „Jak studiować Biblię i jej zastosowanie”, na stronach 69–72, znajduje się lista około tuzina różnych, typowych rezultatów egzegetycznych.

Innymi słowy, typowe sposoby, w jakie późniejsi autorzy biblijni wykorzystują wcześniejsze teksty biblijne. Jak więc podsumowałbym to, co moim zdaniem znajduje się w Liście do Galatów, co w Izajaszu? Spróbujmy to podsumować w ten sposób. Krótko mówiąc, sposób, w jaki Paweł posługuje się Księgą Izajasza, można najlepiej opisać jako formę pośredniego wypełnienia.

Widzi swoje powołanie do bycia apostołem pogan zapowiedziane w specyficznym języku powołania izajaszowego sługi w Izajasza 49:1-6. Rozmyślając nad swoim spotkaniem ze zmartwychwstałym Jezusem w świetle pism Starego Testamentu, Paweł dostrzegł w Izajasza 49 swoją własną posługę jako apostoła pogan, zapowiedzianą zarówno w konkretnych

zwrotach, jak i w szerszym zakresie tego, do czego sługa został powołany: niesienia dobrej nowiny o zbawieniu Jahwe poganom, nawet na krańce ziemi. Kontynuując, Paweł postrzega siebie jako sługę z Izajasza 49, ponieważ Jezus, cierpiący sługa z Izajasza 53, żyje w nim, aby wypełnić misję sługi. Czytając Izajasza 49 w ten sposób, Paweł wydaje się dostrzegać współzależność między indywidualną tożsamością i odpowiedzialnością a tożsamością i odpowiedzialnością zbiorową, o której wspomniano powyżej.

Jezus jako sługa zrodził sługi, tak jak przepowiedział Izajasz. W tym miejscu chciałbym dodać do tego, że ponieważ Paweł rozumie siebie jako niejako antycypowanego w Księdze Izajasza 49, ponieważ Jezus, sługa, mieszka w nim, to prawda o nas, jako Kościele. Chrystus żyje w nas, a zatem żyje w nas, aby wypełnić większą misję bycia światłem zbawienia aż po krańce ziemi.

Czy zatem Paweł jest w pewnym sensie wyjątkowy? Tak, jest on swego rodzaju pionierskim apostołem wśród pogan. I tak, słusznie możemy w tym widzieć siebie, jak i Kościół, ponieważ jesteśmy miejscem, w którym mieszka Chrystus i przez którego działa, by być światłem zbawienia dla narodów. To jest przedsmak.

Mam wrażenie, że ledwie dotknąłem nawet tego, co naprawdę tam jest. Jeśli zajrzycie do rozdziału 8 książki „Jak studiować Biblię i korzystać z niej”, znajdziecie tam o wiele więcej szczegółów. Chcę również polecić Wam dodatkowe źródła związane z tą książką.

Znajdziesz ją na stronie [otuot.com \(slash 7c\)](http://otuot.com/slash/7c), gdzie znajdziesz dodatkowe artykuły, filmy i wywiady, jeśli chcesz zgłębić temat. Mam jednak nadzieję, że to wystarczy, by pobudzić Twój apetyt i z entuzjazmem spojrzeć na wnioski, które możesz wyciągnąć, a jednocześnie dać Ci wystarczająco dużo przewagi, wystarczająco dużo narzędzi i tematów do przemyślenia, by samodzielnie zgłębić Pismo Święte. A jeśli tak się stało, to był to sukces.

Zachęcam was zatem, abyście teraz, biorąc pod uwagę to, o czym rozmawialiśmy na tych sesjach, wrócili do Pisma Świętego i, miejmy nadzieję, przeczytali je świeżym okiem, abyście mogli dostrzec to, co jest w nim uzasadnione, a czego być może nigdy w pełni nie dostrzegli lub o czym nie zapomnieli.

To dr Matthew S. Harman i jego wykład z serii „Użycie Biblii w Biblii”. To sesja 4, Studium przypadku, Izajasz 49 w Liście do Galatów 1.